

Beje, Jul 5^{en} 1848.

Kedves barátom!

Tekint az én régi barátod válságol; engedje az istennek
hogy öröve én mellette is örömmel mondhasuk el az
újsós, és barátágnak öröme és nyitva álljon is a
gye.

Én nem utoljára hagyom a javát, hanem a
kedves romámasságra igen igen kíváncsi, — az az
de-hogy hízelem sőt ösrevissza csokolom! Hej!
Janesi, Janesi! mitör lesz az midőn te is ezt is
hízeleszi komádarnyunk !!! Pedig ideje volna már,
mert én nem boráram meg a te 30 évétől, midőn
10 magam is a 27 es korom siveu alan; Te apa és
fiú, és mindkettő boldog; én sem apa sem fiú sem boldog!
Nde nem mágisredem, mert majd eljődnél sőt
mitör már egészen magamhoz foglalat akkor mutatam
meg neked „leltem rongyais”. —

Hogy elcsúdes nem a hűven lepingálbad, jól
seved; én is kerem ezt majd de nem most; majd később
tovább mién nem íkaszot most igen hinni leveles neked.
Hancu erat az mondóm: én a hűmelen önkényes
máram, a kűltszenyséyes nem kerem, se ezen utóbbi
nyavelyáram jinglet. A ki „Toldy” is, az korja ma
gasan, nemeskő-magasan fejés, — és az nem kőmés nem
Shakespeare, hanem Arany Jánosé. S én utat a magam mon
dót víviden Toldit, hogy az ööteleu költéséig. —

Ad vocem Toldi! Te engem megcsalad; Ped
sen kutyavásár hirdesnek, én is küldöt tehát egy
hármadnapos pudlis, s se egy szelinderes! ha

ei az turkán volna, nem urakon volna fel a
kis pücher, vagy legalább egy juhász-lutya is kint
volna; ~~most~~ 's most még az a keserű életemre is van
szegény kis életemnek, bár nem épen most látja, hogy ki
eddel egy gardénát van, s így néz ki mellette mindig
várakodó.

Most jött, vagy avarom mondanak jött
a kis Murányvölgyből; fájat vagyor, de még sem olyan
fájat hogy ne imés árny fájat csak néhány sor, de
még sem olyan pihens, hogy igen toras ismernék.

Hogy pedig más nem is néz most
lötke is toras

igen barátság

Toronykőhöz:

fordíts!

London.... asar hogy Beje, július 5. 1848.

Mádott Sándor!

A mint látod ott fűn, nem Londonból írok (mint
igértém) hanem Bejéből, hanem hisz az mind.
egy, keltezőt közt csak az a különbség,
hogy London nagy város, Beje pedig kis falu,
London Angliában fekszik, Beje pedig An-
ticiában vagy Krákhwinkében vagy plane
Magyarországban. Denique megmondtam én
még ott Kaloután, hogy aligba lenget én
a tengeren túlsó, ha tovább is így tar-
tanak a fohajtozások, és tovább is így
tartottak mind a napig. Veszedelem is lett
volna most nekem a tengeren járnom, mert
erék a fohajtozások oránkat is beiklenek...
Lisanyag szelvényében való. Harmad nap-
ja, hogy master Toupinál dégalok. Örvös-
ködünk, mint az ifjúnyila; ismered
az én szende, békésretek, annyak kormészen
semek, hanem az a koporáskodó komissz-
pater Toupa mindig dühbe hoz. Holna
után mezzünk társas. Patarra... ejjünk
a Firaáha vagy Brodrogher, majd belököm
a keletre. Patarról pedig én Szatmárra
és illetőleg Erdődre vágtatók. Nagyon
várnak ott, ké, hát sietel. Sietel
pedig nem csak Erdődre, hanem ezen
bevetel bevezetni is, mit az aronval
meg is lefelé, mikélyt kégedet is a
ládostul, különösen komisszaffronyt,
Julisát, Laurit 1 magallat offreviffra-
csikollat.... persze csak így várnak.
Nad megharabolom, tudósítok, hogy a há-
nyavir egybe rögzültem. Avrig ifjú ve-
tünk! — hü, igaz &c barátod

Profifándor

Arany Jánosnak.

N. Váradi

Salonka